

No és un conte de Nadal (26.12.2004)

Quan el Govern socialista, atenent la realitat social del moment i fent gala del seu nom de socialista, ha volgut legalitzar la família formada per membres del mateix sexe, s'hi ha aixecat en contra la veu de l'alta jerarquia eclesiàstica per recordar-nos que no hi ha més família que la constituïda per un home, una dona i els seus fills. A ningú no hauria de sorprendre l'actitud dels bisbes espanyols. La seva veu és el ressò de la que ve de Roma. Quan s'ha vist que l'Església romana rompi els lligams de la tradició? Sempre ha anat a remolc dels esdeveniments socials, mai no ha estat capdavantera de res.

Repasant la història just per damunt, veurem que, quan els científics del Renaixement anunciaren que la Terra no era el centre de l'Univers, quan Darwin va emparentar l'origen de l'home amb el dels primats, quan el liberalisme posà límits al poder absolut dels monarques o va promulgar la carta dels drets humans amb el principi de la igualtat, els papes posaren el crit al cel, s'escandalitzaren, condemnaren i castigaren –físicament si podien– els qui propalaven aquestes heretgies.

Després de molts anys –segles– tot un romà pontífex, l'actual Joan Pau II, ha reconegut els errors comesos pels seus predecessors. L'humorista Perich, sempre incisiu en respondre a les notícies d'actualitat, amb una senzilla vinyeta posava el dit a la nafra: «Acceptarem les excuses si fa acte de contrició i promet no reincidir en el mateix pecat».

Hem de reconèixer un fet. En contra de tota prohibició canònica, les parelles joves viuen vida marital abans del matrimoni, boni tothom emprà mètodes anticonceptius per prevenir la sida i els fills no desitjats, i per aconseguir els desitjats recorren a la fecundació in vitro. Aquestes pràctiques usuales de la nostra societat són prohibides per l'Església. Potser d'ací a un centenar d'anys les aprovarà... o es quedarà sola, predicant en un desert.

Quin mal hi ha de donar drets familiars a les parelles del mateix sexe? No són persones que han formulat formalment el compromís d'estimar-se i de viure juntes? Per què se les discrimina en funció del sexe? Ni sexe, ni raça, ni religió o qualsevol altra diferència fa perdre la condició substancial de persona. En democràcia, totes les persones tenen els mateixos drets. Ja era hora que la llei ho reconegués a tots els efectes.

Si els homosexuals catòlics es volen casar pel ritual canònic, aquest és el seu problema. L'Església és molt lliure de no voler-los casar. Al cap i a la fi, com bé recomana la dita popular, «qui no vol pols que no vagi a l'era». Ara, el que ja no sembla tan bé és l'actitud bel-ligerant que adopta el Bisbat espanyol quan predica, *urbi et orbi*, contra una llei civil que, en definitiva, es limita a reconèixer una realitat social com és l'existència de moltes parelles homosexuals que reclamen exercir els mateixos drets que tenen reconeguts les parelles heterosexuales: heretar, cobrar una pensió de viduïtat, adoptar fills. L'Església en aquesta qüestió manté la mateixa actitud que tingué en el seu moment contra la llei del divorci, quan augurava mals apocalíptics a la nostra societat, si la llei es promulgava.

Els que viuen de l'ofici religiós són molt lliures de predicar el que vulguin a la trona de les esglésies; al cap i a la fi juguen al seu camp, són els seus feligresos qui els escolten; ells jutjaran si els agrada o no, el sermó. Però, per què s'entesten a sermonejar tot déu?

La llei no els obliga a santificar el casament d'homosexuals. A més, quina autoritat s'atorga el conclave episcopal per pontificar en una qüestió legal que és competència del Parlament de la Nació? Donen la trista imatge de fer com certs polítics que dogmatitzen en matèria lingüística. Convé que els bisbes assumeixin, d'una vegada, que l'esfera civil i la religiosa estan separades, i que és bo que cadascuna vagi pel seu vent, sense patir ingerències en cap sentit. Els bisbes, a través dels seus poderosos mitjans de comunicació, intoxiquen l'opinió pública: disparen l'alarma sobre un perill inexistent. Fan el joc al partit de l'oposició per justificar que ara, quan governen els socialistes, «España no va bien».

Si entenem la família com una comunitat de persones que viuen lligades per l'amor, veurem que hi ha altres tipus de família a part de la tradicional, i no ens referim a la poligàmia o la poliàndria, que, de moment, són formes familiars alienes a la nostra cultura i, per tant, no estan reconegudes per la llei. Un fill acollit dins una família on regna l'amor té moltes possibilitats de ser feliç, si les mentalitats retrògrades no li amarguen l'existència amb el retret que els seus pares són uns anormals, uns indesitjables «mariquites». La data venturosa de Nadal és propícia a la reflexió sobre l'amor i la humilitat que hem de tenir els humans. Potser convindria fer un esment a la raó d'aquesta festivitat. Un Messies, que per amor es va fer home, disposat a patir escarni d'uns hipòcrites –els fariseus– que s'escandalitzaven per la pràctica de les benaurances, l'acusaren de crims irreals i el condemnaren a morir crucificat.

Secs d'amor, envejaven a qui irradiava amor al proïsme. Quan va néixer, tingué per bressol la menjadora d'una establia i l'escalfor que li donava l'alè d'un bou i d'una mula i, sobretot, se sentia abrigat per l'amor que li professaven els seus pares terrenals, gent senzilla, propietaris d'una petita fusteria. Després de sembrar, al seu pas per la vida, la llavor de l'amor que havia rebut en la seva família, va confiar la nau de la comunitat cristiana a un pescador, que també va morir crucificat, a Roma, on ara els seus descendents regnen aposentats en un esplèndid palau, envoltats de riqueses i amb una nodrida cort de cardenals i servents.

Dir-se cristià, avui, és dir ben poca cosa: no marca caràcter. «Per les seves obres els coneixereu», va ensenyar el Mestre; però la veritat és que si ara tractam de seguir el rastre dels qui, se suposa, han de donar exemple de cristianisme, anirem bastant desorientats. Hi ha bisbes, com el de Menorca i Solsona –poeta per més senyes–, que es reclouen en senzilles residències d'ancians mentre altres es retiren a palaus, com l'exbisbe de Barcelona, que viu a la part alta de la ciutat entre la rica burgesia barcelonina.